

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ εἰς τὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζιζα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ὀγδόν,
τὸ Παλάτι γλεντᾷ 'ὅτὸ Τατοῖ.

Ποῦντος τρακόσα θαράντα ἔξη,
γιὰ τοὺς Δημάρχους αἶμα θά τρέξη.

Ὁ Θεόδωρος παραληρῶν
μέ νέον ὕφος σοβαρὸν.

Ὡς Δήμαρχον κανένα δὲν θά ὑποστηρίξω,
δὲν θέλω γιὰ κανένα τὰ δόντια μου νὰ τριῶ.
Ἀνάγκη πλέον εἶναι καὶ δίχως ἄλλο πρέπει
νὰ χωρισθῇ ὁ Δῆμος ἐκ τῆς πολιτικῆς,
κι' ὁ Δήμαρχος νὰ εἶναι τῶν δημοτῶν ἡ σκέπη,
προστιάτης δὲ καὶ δόξα τοῦ Δήμου διαρκῆς.

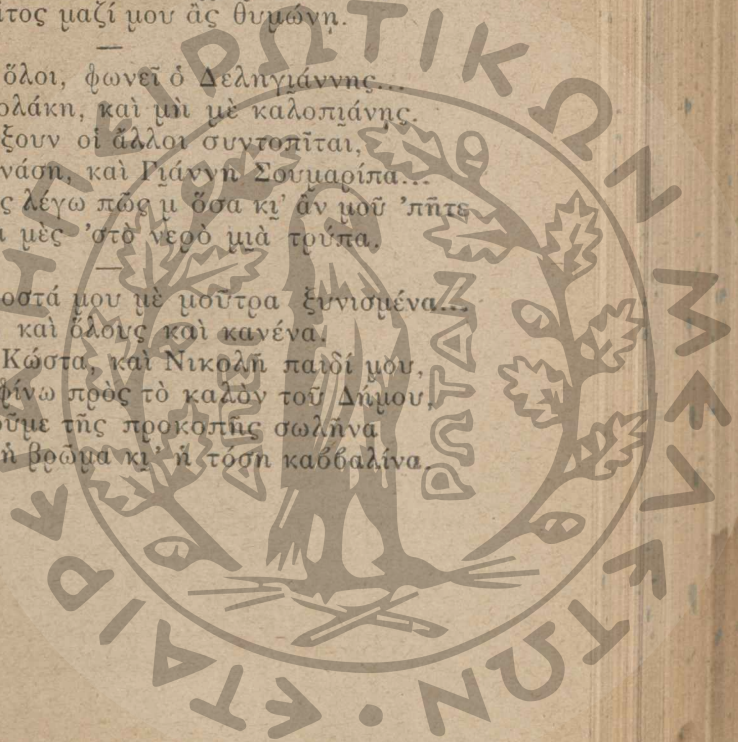
Ἀς γίνη κι' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνατροπὴ
ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου Κορδονοβασίλειας,
καὶ δι' αὐτὸ σωτήρα ὁ κόσμος νὰ μὲ 'πῇ
κι' ἀνέσπερον ἀστέρα τῆς ἐθνικῆς εὐκλείας.
Δὲν εἶναι παίξε γέλα...τὸ λέγω σοβαρῶς,
καὶ θά φανῶ εἰς τοῦτο τραχὺς καὶ αὐστηρὸς.

Δὲν θέλω τὰ ἐν Δῆμῳ νὰ γίνωνται κι' ἐν οἴκῳ,
θ' ἀφήσω εἰς τὰ κρῦα τὸν προσφιλεῖ μου Νίκο.
Δὲν θά γενῶ καὶ τώρα τῶν Ἡμετέρων στύλος,
μὴδὲ τοῦ Σταυροπούλου, μὴδὲ τοῦ κύρῳ Θανάση.
κι' ἂν πρόκειται ἀκόμη κι' ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος φίλος,
ἂν Δήμαρχος δὲν ἔβγη, νὰ ρέψῃ, νὰ πεινάσῃ.

Δὲν εἶναι παίξε γέλα...τὸ λέγω καὶ τὸ εἶπα...
δὲν θά ὑποστηρίξω μὴδὲ τὸν Σουμαρίπα.
Τὴν πρὸς τοὺς Ἡμετέρους ἀγάπην μου δὲν κρύπτω,
ἀλλ' ὅμως τί νὰ γίνη;...πρέπει νὰ μείνουν μόνοι...
ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
καὶ κάθε Κορδονάτος μαζί μου ἂς θυμῶν.

Μακρὰν οἱ φίλοι ὅλοι, φωνεῖ ὁ Δεληγιάννης...
μακράν μου, Νικολάκη, καὶ μὴ μὲ καλοπιάνης.
Ἀς σᾶς ὑποστηρίξουν οἱ ἄλλοι συγγοῖται,
Σταυρόπουλε, Θανάση, καὶ Γιάννη Σουμαρίπα...
παρὸλ ντοννὲρ σᾶς λέγω πῶς μ' ὅσα κι' ἂν μοῦ 'πῇς
θὰ κάμετε μονάχα μες 'στὸ νερό μιά τρύπα.

Μὴ στέκεσθ' ἐμπροστά μου μὲ μούτρα ξυνισμένα...
ὑποψηφίους θάχω καὶ ὅλους καὶ κανένα.
Θανάση, Γιάννη, Κώστα, καὶ Νικολῆ παιδί μου,
'στὴν τύχη σᾶς ἀφίνω πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Δήμου,
ἀλλέως δὲν θά 'δοῦμε τῆς προκοπῆς σωλῆνα
κι' οὐδὲ θά λείψ' ἡ βροχὰ κι' ἡ τόση καὶ δαλίνα.

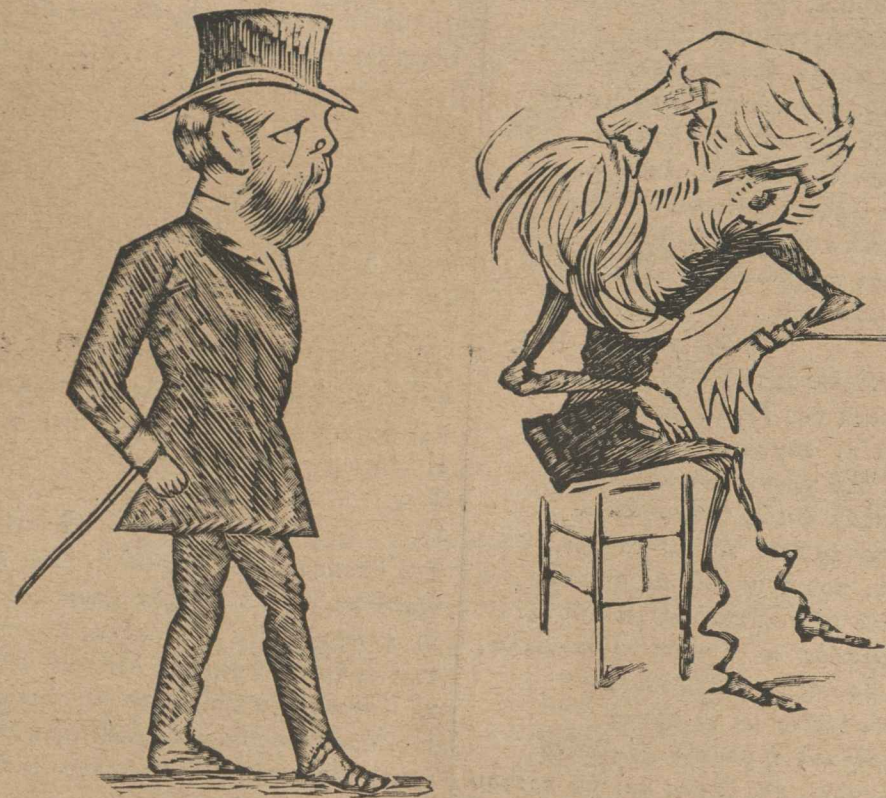

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π.-Τί θά μου 'πῆς, βρέ Φασουλῆ;
Φ.- Δὲν ξέρω νέα διόλου
καὶ ἄφησέ με ἡσυχο, κανάγια τοῦ διαόλου.
Π.-Μὰ πρέπει κάτι νά μου πῆς, προτοῦ νά πέση ξύλο,
ἀλλέως τί θά κάνουμε καὶ πῶς θά βγῇ τὸ φύλλο;
Φ.- Ἄν θέλῃς γιὰ τοῦ Ναντουγιέ τοὺς γάμους νά σοῦ πῶ
πάει καλὰ, βρέ Περικλῆ, ἀλλέως σιωπῶ.
Π.- Ἄς εἶναι πές μου καὶ γι αὐτοὺς καμπόσα,
[μπεχλιβάνη,
γιατί ὡς τώρα μ' ἔσκασες μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη.
Ἐκείνον πάντα κοπανᾷς καὶ τὰ πολιτικά
καὶ δὲν μου λές καὶ τίποτα κοσμοκοινωνικά.
Π.-Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ τοῦ Ναντουγιέ τὸν γάμο;
Π.- Ἀκούς ἐκεῖ!.. νὰ μου τὸν πῆς.. τί διάβολο νὰ κάμω.
Κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μωρὲ, πολὺ μ' ἐνδιαφέρει...
Φ.- Ἦτο λυκόφως, Περικλῆ, κι' ἡμέρα μεσημέρι,
ὅταν ὁ Πρά-Δέ-Ναντουγιέ, ὁ Πρέσβυς Ἰσπανός,
'καμάρωνε κι' ἐφούσκωνε σὰν τσαλαπετεινός,
κι' εἰσῆλθ' ἐντὸς τῆς Δυτικῆς ἐκείνης Ἐκκλησίας
μετὰ τῆς μελλονύμφου του, τῆς νέας Μαρκησίας,
φορῶν ὡς Πρέσβυς εὐγενῆς καὶ Ἰσπανός πολίτης
στολὴν τῶν πάλαι ἱπποτῶν τῆς Μάλτας ἢ Μελίτης,
τούτέστι μπλουζα κόκκινη καὶ μπλε βρακὶ κοντὸ
μὲ μαύραις κάλτσαις, Περικλῆ, καὶ μ' ἓνα τρικαντὸ,
ὀπίσω του δ' ἐκρέμετο λευκὸς ζουρλομανδύας
πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τῆς ὄλης συνοδείας,
αὐτὸν δὲ τὸν μανδύαν του, ποῦ εἶναι θησαυρός,
περικέσμει ὀπισθεν ὀλόμαυρος σταυρός.
Ἐν τούτοις ὅτι καθέκαστα προτοῦ νὰ προχωρήσω
καὶ τὴν γαμήλιον πομπὴν λεπτῶς σοῦ ἱστορήσω,
πρέπει νὰ μάθῃς. Περικλῆ κι' ἀγαπητὲ κολλήγα,
πῶς ἱπποτῶν συντάγματα ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγα,
ἱππῶται Οἴκου Ἐρυθροῦ καὶ Στρογγυλῆς Τραπεζίης,
ὅπου μὲ τούτους εὐκόλῃ δὲν εἰσπορεύς νὰ παίζῃς,
ἱππῶται κάθε χρώματος καὶ σχήματος συνάμα,
μὲ ἄλλους λόγους ζευκεῖας καὶ φρονιμάδας κράμα,
ἱππῶται κάθε πείσματος καὶ ιδιοτροπίας,
τῆς Μάλτας κι' ἄλλων πόλεων καὶ τῆς Ξεροκαμπίας·
εἰς τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον καὶ τελευταῖον τάγμα,
ποῦ εἶναι, ὡς γνωρίζομεν, καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα,
ἀνήκουν κι' ὅσοι Ἕλληνες ὠχροὶ ἐκ βουλευμίας
δὲν ἤλθαν εἰς συνάφειαν μὲ Κεντρικοὺς Ταμίας.
Ἡ κόρη δὲ ἀττράπτουσα καὶ βριθούσα χαρίτων
ὡς νύμφη τις τῆς Καλυψοῦς ἐφαινότο πῶς ἦτον,
καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν λευκὴν τῆς ἐξαιρέτου νέας
ἐκόσμουν ἄνθη, Περικλῆ, καὶ φύλλα λεμονιάς,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα «λεμονία, δὸς μου λεμόνι ἓνα,»

κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε «τάχω τοῦ Πρά δοσμένα.»
Ἦτο δὲ κόσμος τῆς πομπῆς, τῆς ἀληθῶς σπανίας,
κι' ὁ Ναπολέων Θεοδωρῆς, ἱππότης Γορτυνίας,
μετὰ παντὸς περιφανοῦς τοῦ Στέμματος Συμβούλου,
ἐκτὸς ἐνός, βρέ Περικλῆ, τοῦ Γεροκωστοπούλου.
Ἐν τούτοις ὅμως ἤρχοντο κατόπιν πρὸς τοὺς ἄλλους
πολλοὶ τῆς νύμφης συγγενεῖς, ὁ ἓνας κι' ἄλλος Ράλλης,
πᾶς διπλωμάτης ντιστεγκὲ καὶ γνήσιος ἱππότης,
ὁ Βουργουῆν, ὁ Σεβαλιέ, ὁ Χένκελ, ὁ Λουριώτης,
ὁ Κούν, ὁ Μόραλτ, καὶ λοιποὶ, γεμάτοι μὲ χρυσᾶ,
κι' ἡ Ζηνοβία, Περικλῆ, κι' ἡ Φόφω τοῦ Κρασσᾶ,
καὶ ἄλλο πλῆθος ἀρκετὸν ἀφράτου ποδογύρου,
ἡ Μόνρο καὶ ἡ Βέσδιλεν μετὰ τῆς Ἀναργύρου,
οὐ μὴν καὶ μία Ἰσπανίς καὶ μερικαὶς Σενιόραις,
κι' ἡ Ὀλανέσκου, Περικλῆ, καὶ τοῦ γιαιτροῦ ἡ κόρη,
κι' ἡ παντρεμμένη ἀδελφῇ, ποῦ ἔχει τὸν Καμάρα,
ὁ Ἀραγγούρας ὁ γνωστός κι' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα.
Μόλις δ' ἐγνώσθη ὅτ' οὐκ οὐκ τὸν γάμου τὸ χαμπέρι
κι' ἀπὸ τὴν Πλάκα πλάκωσαν πολλὰς μὲ τὸ τσεμπέρι,
καὶ ἄλλαις μὲ τὰ πόκακα καὶ κόκκινο φακίδι,
καὶ ὅτ' ἐν τῇ στιγμῇ ἐγέμισε ἡ Λεωφόρος ὅλη
μὲ πλῆθος ποικιλόμορφον, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
ἤκουοντο δὲ σχόλια καὶ συζητήσεις τόσαι,
κι' ἐσκέπτετο ἡ καθεμὴ τῶν Ἀθηνῶν Σενιόρα,
ποῦ ὄντως τὴν ἀδίκησε ἡ τύχη τῆς ὡς τώρα,
πῶς εἰμπορεῖ καὶ τσόκαρο ν' ἀφήσῃ καὶ τσεμπέρι,
νὰ βάλῃ δὲ κανέναν Πρά Μαρκήσιον ὅτ' οὐκ ἔχει,
ἢ καὶ κυρία νὰ γενῇ καὶ δέσποινα Ἀραγγούρα
καὶ πάντα νὰ λυγίζεται σὰν λυγιστὴ μαγκούρα.
Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Πρά, καθὼς ἡ Βίβλος γράφει,
ἀνάγεται ὅτ' οὐκ ἱπποτῶν τῆς Μάλτας τὸ συνάρι,
κι' ὅλ' οἱ Μαλτέζοι πλάκωσαν ξυμπόλυτοι μὲ φόρα
καὶ μεταξύ τῶν ἄρχισιν νὰ παίζεταί ἡ μόρα.
Ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του κι' αὐτὸς τὸν σκύλο χάνει,
μὰ κι' ὁ Θανάσης ἦν ἐκεῖ, ὅπου μπαστούνια φτείναν,
λοξὰ τὴν νύμφην θεωρῶν καὶ ξεροκαταπίνων
καὶ κάποτε φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων.
Ἐνῷ δὲ χάσκον κι' ἐκθαμβὸν τὸ πλῆθος ἐθεῶτο
κι' οἱ μοσχομάγκες ἔκαναν τὸν κόσμον ἄνω κάτω
καὶ τῶν στιγάρων ποῦ καὶ ποῦ ἐμάζευαν τῆς γόπαις
προσῆλθε κι' ὁ Νικόλαος, ὁ ρέκτης Βασιλόπουλος,
μαζὶ μὲ τὸν Γεωργίον, τὸν σεβαστὸν πατέρα του,
ποῦ πάει ὅτ' ἐν τῇ Δεκλείαν νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του.
Ὅποτε ἐσθασαν λοιπὸν οἱ σεβαστοὶ κουμπάροι
ἠκούσθη ἀλὰ Φράγκικα τοῦ γάμου τὸ τροπάρι,
ὁ δὲ Δὸν Παῦλος ὁ παππᾶς μετὰ τοῦ Δὸν-Ριζέλη
εὐχὰς μεγάλας ἄρχισε ὅτ' οὐκ ἔστι ν' ἀπαγγέλλῃ.

Δήμαρχόν μου, Νικολάκη, θὰ σ' ἐδάπτῃα προθύμως,
ἀλλ' ἀνάγκη ν' ἀπομείνῃ ἀνεξάρτητος ὁ Δῆμος.

κι' ἐφάλλετο βαρὺ βαρὺ τὸ Ντόμινο μπαμπίσκο,
χωρὶς νὰ ἔχουν στέφανα εἰς ἀσημένιο δίσκο·
ἐνῷ δὲ τὸ ἀρμόνιον δὲν ἔπαυε νὰ παίζῃ
ἀπ' ἔξω κι' οἱ ξυμπόλυτοι ἐφώναζαν Μαλτέζοι
κι' ἐγίνετο πολὺ κακὸ καὶ χαλασμός Κυρίου,
ὅταν ἐβγῆκαν κι' οἱ στραβοὶ τοῦ Ὀρθολογιστοῦ,
ὄντες τὰ γενόμενα μὲ μάτια σὰν γαρίδα...
Π.-Τί κρίμα τέτοια πράγματα ἔπ' οὐκ ἐγὼ δὲν εἶδα!
Φ.-Στραβοὶ, κουτσοὶ κι' ἀνάπηροι ὅπου Ναντουγιέ

[τοὺς γάμους
κι' ἐγὼ μὲ ὄλους ἔφαλλα τοὺς νυμφικούς θαλάμους,
τὸ δὲ πτωχὸ μου τὸ πετσί τὰ πάνδενα ὑπέστη,
καὶ τί καλὰ, βρέ Περικλῆ, ὅπου δὲν ἦτο ζέστη,
ἀλλέως θὰ μᾶς ἔπιανε κακὸς ἐγκεφαλίτης
πρὸς χάριν τοῦ δημοφίλους ἱππότη τοῦ Μελίτης.
Ὅποτε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸ φύσημά του πῆρε
ἀμέσως τότε τοῦ Ναοῦ ἡνοιχθῆσαν αἱ θύραι,
καὶ τὸ μπουλουκὶ ὤρμησε ὡς μεθυσθὲν ἐκ νίκης,
καὶ πρῶτος πρῶτος, Περικλῆ, ἐμπῆκε ὁ Λαμπίτης,
συμμαθητὴς τοῦ Ναντουγιέ καὶ φίλος ἐκ τῶν πρώτων,
καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε εἰς ὅσους τὸν ἠρώτων.
Τότε δὴ τότε ὁ καθεὶς ἐκ μέσης συνεχάρη
ἐκείνῳ τὸ ἐπίσημο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι,
κι' ἐνῷ ἐδάστα τοῦ γαμπροῦ τὸ κράνος ὁ Λουριώτης
ἐφώνας ἓνας γαλατᾶς, ὁ φηλὸς Λοιδορικὸς ὠτῆς:

«Γελά σου ἀφέντη κύρ γαμπρέ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους [πρίτσι,
εἶχες δὲν εἶχες, ὅρε Πρά, μᾶς πῆρες τὸ κορίτσι.»
Κι' ἐγὼ τοὺς ἐπλησίασα, χωρὶς τὸν Πρά νὰ ξέρω,
καὶ ἄρχισα Ἰσπανιστὶ τοιαῦτα νὰ προσφέρω:
«Κόμο ἐστὰ, μοῦ σενιόρ; τί κάνετε τούτεστι;
πῶς εἰσθε ὅτ' ἐν τῇ ὕψει σας; πῶς πάτε ἀπὸ ζέστη;»
ἐκείνος δὲ, βρέ Περικλῆ, μὲ μούτρο γελαστὸ
μοῦ εἶπε «μουτᾶς γαρίδας, σᾶς κατευχαριστῶ.
Νόμιπε, τοῦ λέγω, Μαρκουῆς μὲ τέτοια Μαρκουέσα,
ποῦ ἔχεις καὶ τὸν τρέπο σου καὶ τῆς ζωῆς τὰ μέσα,
ἐς πᾶν τρέ νόμιπε, δηλαδὴ μεγάλος καὶ πολὺς
κόμο ἐλ' ρέι, δηλαδὴ καθὼς οἱ Βασιλεῖς,
καὶ πάντα σοὶ βεουστὲ θὰ εἶμαι ἰδικός σας,
δοῦλος, φρουρός, ἀκόλουθος, πιστὸς Πραγματικὸς σας,
κι' εἴθε φελίθ, εὐδαίμονα τούτεστι, νὰ σᾶς ἴδω,
ὦ φίλε μου ἀγαπητέ, ἀμικο μικερίδο.
Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν
αὐτὴν τὴν ἐκτακτὴν στολὴν καὶ τὸν λευκὸν μανδύαν
νὰ δώσετε, Μαρκήσιε, σὰν ἔλθῃ καρναβάλι
καὶ ὅτ' οὐκ ἱπποτῶν Φασουλῆν μὰς μέρα νὰ τὸν βάλῃ,
γιὰ νὰ σᾶς ἔχω πάντοτε κι' ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ μου
στὴν φλογερὰν μικροθὰν, τούτεστι, στὴν καρδιά μου.
Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, κι' ἐλληνικὰ καμπόσα
καὶ στρέφω πρὸς τὴν σύζυγον, τὴν εὐγενῆ Ἰσπῶσα,

κι' ὡς "Ομπρε, ἤγουν ἄνθρωπος, ποῦ ἀπὸ κόσμου ξέρω,
τῆς βγάζω τὸ καπέλο μου, τοῦτέστι τὸ Σομπρέρο,
κι' "Αμπλα Οὐστὲ "Ισπανικά; τῆς λέγω, ποῦ θά 'πῃ:
«μῖλεῖτε τὰ "Ισπανικά καθὼς τὸν τσελεπῆ;»
κι' ἀφοῦ ἠύχθη κ' εἰς αὐτὴν ἀνέφελον εὐδίαν
ἐζήτησα κ' ἐκ μέρους τῆς τὸν ποθητὸν μανδύαν,
κι' "Αστα λά βίστα, δηλαδὴ ὀρεβουάρ τῆς εἶπα,
ἐνῶ τὸ πλῆθος 'στὸν Ναὸν ἐμαίνεται κ' ἐκτύπα,
καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχε μὲ ἱερὸν δαιμόνιον,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ τὸ ἁρμόνιον
καὶ 'στὸ ἐξῆς ν' ἀκούεται παράτονον τὸ μέλος...
Π.-Μ' ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρᾶ...

Φ.— Συνέχεια καὶ τέλος.

'Εξῆλθον οὖν χειροπιαστὰ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας
ὁ εὐγενὴς Μαρκήσιος μετὰ τῆς Μαρκησίας,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε κ' εὐχήθη τὰ εἰκότα
καὶ νὰ περάσουν καὶ οἱ δῶο χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα.
'Αλλ' ὅταν εἰς τὴν ἁμαξὴν ἀνέβη τὸ ζευγάρι
πολλοὶ ζητιάνοι ἔσπευσαν ἐμπρὸς τοῦ με ταγάρι,
κι' ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποῦ τριγυρνᾷ μὲ σπέρτα,
καὶ ὁ καθεὶς τοὺς ἔρρανε μὲ δάφνας καὶ μὲ μύρτα,
κι' ἦτον Ἐρνάνης ὁ γαμπρὸς κ' ἡ νύφη Δόνα-Σόλα,
καὶ δεξιὰ κ' ἀριστερά βροντοῦν τὰ πυροβόλα,
μαλλιὰ κουδάρια ἔγιναν ἐκεῖνοι μὲ τὰ φράκα
κ' ἡ φουστανέλα ἡ λερὴ καὶ ἡ φουφοῦ λά-βράκα,
κι' ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν, τῆς ζάλῃς καὶ τοῦ κρότου
ἐφάνησαν κ' οἱ πρόγονοι τοῦ "Ισπανοῦ ἱππότη,...

ἤγουν ὁ Δὸν-Σαλούστιος κ' ὁ λαῦρος Ροῦι-Βλάς,
κ' ἐνὸς πτωχοῦ στραγαλατζῆ τοῦ πέφτει ὁ ταβλάς,
κ' οἱ μοσχομάγκες χύνονται, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
κ' οὐδὲ λουκοῦμι τοῦμινε, παστέλι καὶ στραγάλι.
Τοιοῦτος γάμος, Περικλῆ, δὲν ἔγινε ὡς τώρα,
θαρρεῖς πῶς ἦσαν Κούλουμα κ' ἀνεστατῶν ἡ γῶμα,
καὶ ἦλθε κάθε μουσικὴ τῶν Ὀρφανοτροφείων
νὰ φύλλῃ τὸν ὑμέναιον τῶν θαλερῶν νυμφῶν,
καὶ τροβαδούροι τῶν ὁδῶν καὶ βιολιτζήδων σπείρα
κ' ὁ Κρητικὸς ὁ Μανωλῖος μὲ τὴν γλυκεῖά του λύρα
ἂν δὲ ὁ Πρωτοκάθεδρος, υἱὸς τῆς μουσικῆς,
δὲν ἔπερνε τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς,
τὸ φλούγκελχορν, τὸ βόμβαρδον, καὶ τὰλλα ποῦ εἰζεύρα
καὶ 'στῆς Πρωτίας εἰμπορεῖς τὸ φύλλον νὰ τὰ εὐρῇ
θὰ ἐτραβοῦσε καὶ μ' αὐτὰ ὁ Πρᾶ τὸν διάβολο του
καὶ βέβαια θὰ ἔχανε ταῦτιά καὶ τὸ μισαλό του.

Π.-'Ακόμη λές;

Φ.— Ὑπομονή...

Π.

Ὡς πόση πιά θὰ κάνω;

Φ.— Ὑπομονή, βρὲ Περικλῆ, καὶ εἰς τὸ τέλος φθάνω,
γιατὶ τοῦ Πρᾶ ὁ ἁμαξῆς ἐκέντησε τοὺς ἵππους
κ' ἐπῆγαν 'στῆς Ρικάκενας εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους,
ἐκεῖ δὲ τοὺς ἐθώπευσε λεπτῶν ζεφύρων αὔρα,
κ' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλὰ κ' ἐμεῖς κακὰ καὶ μαῦρα.
Π.—Μωρὲ θὰ φᾶς μπαγλάρωμα ὅπου θὰ πείσης χάμω
γιατὶ ἀλήθεια μοῦδγαλες τὴν πίστι μὲ τὸν γάμο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Εκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδι χίλια δὴ φεγγαβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ιδέσθαι ἀληθῶς! ... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι! ...
μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κ' ἂν γελασθῇς κ' μιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω νὰ περάσῃς
ἀνέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κᾶτι θ' ἀγοράσῃς,
κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸ, γιὰ τ' εἶναι κρῖμα κ' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδου
ἐν ἄγγελμα εὐχάριστον πραγματικῶς μᾶς δίδει,
πῶς δηλαδὴ ἐσύστησε μεγάλα Πρακτορεῖα
καὶ Ὑποκαταστήματα παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐξήσῃ οὕτω πῶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἐκάστου περιοδικοῦ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κι' ὅστις ποθεῖ τὸ ἔργον του πωλούμενον νὰ ἴδῃ
συννεννοεῖται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδου.

Τοῦ ἀκαμάτου Ραγκαβῆ τὸ μέγα Λεξικόν,
ἐκεῖνο τὸ περίφημον Ἀρχαιολογικόν,
ποῦ πρὸ καιροῦ κομφότατα καὶ τακτικῶς ἐκδίδει
τόνομαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδου,
ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς εἰς τὸ τέλος φθάνει
κ' ἂς τρέξῃ πᾶς φιλομαθὴς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.

Τῆς ἱστορίας Ἀθηνῶν Μνημεῖα βγῆκαν κ' ἄλλα,
τῶντι περισπούδαστα, ποιούτιμ, μεγάλα.
Δημήτρης ὁ Καμπούρογλου τὰ γράφει πρὸ πολλοῦ,
κ' ἐδῶ ἀπλήστως πάντοτε διαβάζονται κ' ἄλλου
πρὸς οὐκ εὐκταφρόνητον τοῦ γράφοντος τιμὴν,
καὶ μὴ λυπῆσθε δι' αὐτὰ γενναίαν συνδρομήν.

Ἐπὶ τὴν νέαν ἱστορίαν τοῦ τρέχοντος Αἰῶνος
εἰσαγωγὴ σπουδαία τοῦ Παύλου Καρολίδου,
ποῦ φαίνεται καὶ εἶναι εἰς τὰ τοιαῦτα μόνος
κ' οἱ Ἀσιανολόγοι τὸν ἔχουν γιὰ στολίδι.
Θ' ἀναγνωσθῇ καὶ τοῦτο παντοῦ μετ' ἀπληστίας...
'στὸ Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῆς «Βετίαις».

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὅς κανὼ — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴ 'στὸ Λάδι τρεῖς 'στὸ Εὐδὴ,

μὲ λημέτον, μὲ μὲτὰ μάγδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲτὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦτα ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΕΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΛΑΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ